

فضائل حضرت حمزه علیه السلام

(۱) حضرت حمزه علیه السلام در قیامت سواره خواهد بود

ابن عباس گفت: رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: در قیامت همه پیاده هستند به جز ما چهار تن. پس عباس بن عبدالمطلب ایستاد و عرض کرد: ای رسول خدا، آن چهار تن کدامند؟ فرمود: اما من سوار بر بُراق خواهم بود... برادرم صالح نبی بر شتری سوار می‌شود که قومش آن را پی کردند، ... و عمویم حمزه بن عبدالمطلب، شیر خدا و شیر رسول و سید شهدا که بر شتر غضبای من سوار خواهد شد، ... و برادرم علی که بر شتری از شتران بهشتی سوار خواهد بود.^۱

(۲) نام حمزه، محبوب ترین نام‌ها نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله

شخصی نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله آمد و عرض کرد: ای فرستاده خدا، پسری برایم متوگد شده است، چه نامی برایش بگذارم؟ فرمود: او را حمزه نام گذار که محبوب ترین نام‌ها در نزد من است.^۲

۱ - الخصال، ج ۱، ص ۲۰۳-۲۰۴

۲ - الکافی، ج ۶، ص ۱۹

۳) نام حضرت حمزه علیه السلام بر پایه‌های عرش الهی نوشته شده است

حضرت باقر علیه السلام فرمود: رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: بر پایه عرش نوشته است: حمزه (بن عبدالمطلب) شیر خدا و شیر رسولش و سرور شهیدان است، و در کنگره عرش نوشته است علی علیه السلام امیرمؤمنان است.^۱

۴) حضرت حمزه علیه السلام از مخلوقات استثنائی خداوند

حضرت صادق علیه السلام از پدر گرامی خویش علیه السلام نقل می‌کند که امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: خداوند در میان خاندان ما هفت نفر را خلق کرد که در روی زمین مانند آنها را نیافریده است. آن گاه در معرفی این هفت تن چنین فرمود: از ماست رسول خدا که سید اولین و آخرین و خاتم پیامبران است؛ و از ما است وصی او که بهترین اوصیاست؛ و دو سبطش حسن و حسین که بهترین اسباطند؛ و عمویش حمزه سید الشهداء؛ و جعفر که به همراه فرشتگان پرواز می‌کند، و قائم علیه السلام.^۲

۵) حضرت حمزه علیه السلام برترین شهیدان است.

رسول خدا صلی الله علیه و آله به حضرت زهرا علیه السلام فرمود: شهید ما برترین شهداست، و آن عمومی توست.^۳

۱ - الکافی، ج ۱، ص ۲۲۴

۲ - بحار الأنوار، ج ۲۲، ص ۲۷۵ به نقل از قرب الاسناد

۳ - بحار الأنوار، ج ۲۲، ص ۲۷۳ به نقل از امالی طوسی

۶) حضرت حمزه علیه السلام برترین شهدا بعد از انبیاء و اوصیاء؛ و برترین اهل بیت بعد از چهارده معصوم علیهم السلام است.

جناب سلمان رضی الله عنه نقل می کند: در ایام بیماری رسول خدا صلی الله علیه و آله که به ارتحال آن بزرگوار منتهی گردید، در کنار بستر آن حضرت بودم. پس حضرت فاطمه زهرا علیها السلام وارد شد. رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: دخترم! ما اهل بیتی هستیم که خداوند شش صفت و ویژگی را بر ما عطا کرده است که بر هیچیک از گذشتگان و آیندگان عطا ننموده است؛ پیامبر ما سید انبیا و مرسلین است و آن پدر تو است؛ و وصی ما سید اوصیا است و آن همسر تو است؛ و شهید ما سیدالشهداست و آن حمزه بن عبدالمطلب عموی پدر تو است.

حضرت فاطمه علیها السلام عرض کرد: ای رسول خدا، آیا جناب حمزه فقط سید شهیدانی است که با وی به شهادت رسیده اند؟ پیامبر فرمود: نه، بلکه او سید شهدای اولین و آخرین، به جز انبیا و اوصیاست.

پس پیامبر صلی الله علیه و آله ادامه داده، فرمود: و جعفر بن ابی طالب که صاحب دو بال است و در بهشت با فرشتگان پرواز می کند؛ دو فرزندت حسن و حسین که دو سبط این امت و دو آقای جوانان اهل بهشت می باشند؛ و مهدی این امت که از ماست و زمین را قسط و عدل پر می کند، همان گونه که از جور و ظلم پر شده است. حضرت زهرا علیها السلام عرض کرد: کدام یک از این عده که نام بردید، برتر از دیگران می باشند؟

رسول خدا ﷺ فرمود: علی علیه السلام بعد از من افضل امت من است، و بعد از علی و تو، و بعد از دو پسر حسن و حسین، و بعد از اوصیای از پسر حسین، برترین اهل بیت، حمزه و جعفر می باشند.^۱

۷) حضرت حمزه علیه السلام از سروران اهل بهشت

رسول خدا ﷺ فرمود: ما فرزندان عبدالمطلب، سروران اهل بهشتیم: من، علی، جعفر، حمزه، حسن و حسین، فاطمه، و مهدی علیه السلام.^۲

۸) حضرت حمزه علیه السلام، محبوب ترین عمومی رسول خدا ﷺ

رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: محبوب ترین برادرانم نزد من، علی بن ابی طالب علیه السلام، و محبوب ترین عموهایم نزد من، حمزه بن عبدالمطلب است.^۳

۹) حضرت حمزه علیه السلام از نعمات الهی در برزخ استفاده می کند

رسول خدا ﷺ یک روز صبح فرمود: عمویم حمزه و پسر عمویم جعفر را در خواب دیدم که نشسته بودند و طبقی از عَنَاب مقابل آنها بود که تناول می کردند. پس ناگهان عَنَاب به رطب تبدیل شد و از آن تناول کردند. از آن دو

۱ - کمال الدین، ج ۱، ص ۲۶۳ - ۲۶۴

۲ - کتاب سلیم بن قیس الهلالی، ج ۲، ص ۸۵۷ / حدیث مشابه از انس بن مالک: امالی صدوق، ص ۴۷۵ -

۴۷۶

۳ - الجعفریات، ص ۱۹۸ - ۱۹۹

سؤال کردم: در آخرت کدام عمل را برتر از همه یافتید؟ پاسخ دادند: نماز، حبّ علیّ بن ابی طالب علیه السلام، و پنهان کردن پرداخت صدقه.^۱

۱۰ حضرت حمزه علیه السلام در قیامت از دوستدارانش دستگیری می کند

حضرت عسکری علیه السلام فرمود: رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: خداوند، حمزه، عموی رسول خدا صلی الله علیه و آله را به مقامات بلند و درجات عالی برساند، و وی را به دلیل شدت محبتش به محمد صلی الله علیه و آله و علیّ بن ابی طالب علیه السلام به مقامات برتر اکرام نماید. آگاه باشید که حمزه، در روز قیامت دوستدارانش را از جهنّم دور می کند. سؤال کردند: چگونه این کار انجام می شود؟ فرمود: روز قیامت عده زیادی از مردم که تعدادشان را جز خدا نمی داند، به سوی صراط می آیند. آنها از محبّین حمزه می باشند، و بسیاری از آنها اهل گناهان بوده اند. پس دیواری از آتش بین آنها و بین صراط و مسیر عبور آنها به بهشت قرار می گیرد. در این هنگام این عده می گویند: ای حمزه، می بینی که ما در چه وضعی هستیم! پس حمزه به رسول خدا صلی الله علیه و آله و علیّ بن ابی طالب علیه السلام عرض می کند: آیا می بینید که دوست داران من چگونه به من استغاثه می کنند؟! پس رسول خدا صلی الله علیه و آله به علیّ بن ابی طالب علیه السلام می فرماید: ای علی، به عمویت در یاری دوستدارانش و نجات آنها از آتش کمک کن. پس امیرالمؤمنین علیه السلام با نیزه ای که حضرت حمزه علیه السلام در دنیا با دشمنان می جنگید می آید و به عموش می فرماید: ای عموی رسول خدا

۱ - مائة منقبة من مناقب أمير المؤمنين و الأئمة، ص ۱۳۹

و عمومی برادر رسول خدا، به وسیله این نیزه‌ای که در دنیا دشمنان خدا را از اولیای خدا دور می‌کردی، آتش را از دوستانانت دور کن. پس حضرت حمزه علیه السلام آن نیزه را می‌گیرد و پایه نیزه را بر دیوار آتشی که بین دوستانانش و مسیر عبور آنها بر صراط قرار گرفته است، می‌زند و آن را به فاصله پانصد سال دور می‌کند. پس به دوستانان و کسانی که او را در دنیا دوست داشتند، می‌فرماید: عبور کنید، و آنها در حالت ایمنی و سلامت عبور می‌کنند، و آتش و ترس آن از آنها دور می‌شود، و آنها سالم و پیروز به بهشت وارد می‌شوند.^۱

۱۱) سختی شهادت حضرت حمزه علیه السلام بر رسول خدا صلی الله علیه و آله

حضرت سجاد علیه السلام فرمود: برای پیامبر صلی الله علیه و آله روزی سخت تر از جنگ احد پیش نیامد؛ زیرا در آن روز بود که عمویش، حمزه بن عبدالمطلب، شیر خدا و شیر رسولش کشته شد؛ و پس از احد، سخت ترین روز برای آن حضرت جنگ موته بود که پسر عمویش، جعفر بن ابی طالب را شهید کردند.^۲

۱۲) صله رحم و انجام امور خیر، یکی از ویژگی‌های اخلاقی حضرت حمزه

رسول خدا صلی الله علیه و آله، ویژگی اخلاقی حضرت حمزه علیه السلام را در کنار جسد آن بزرگوار چنین توصیف می‌کند.

۱ - تفسیر الامام العسکری علیه السلام، ص ۴۳۶ - ۴۳۷

۲ - بحار الأنوار، ج ۴۴، ص ۲۹۸ به نقل از خصال

رسول خدا وقتی در کنار جسد مثله شده عمویش حمزه نشست، خطاب به وی چنین فرمود: ای عمو، خداوند تو را رحمت کند، تو خیلی صله رحم می‌کردی، و خیلی کارهای خیر انجام می‌دادی!^۱

۱۳) رسول خدا ﷺ، گریه بر شهادت حضرت حمزه را دوست دارد

بعد از شهادت حضرت حمزه، هند، مادر معاویه از بغض و عداوتی که با حمزه داشت، جگر حمزه را طلبد و در دهان گذاشت، اما جگر او در دهانش به قدرت خدا سخت شد و از دهان بیرون انداخت، و از این جهت او را «آکله الاکباد» گفتند.^۲ پس به بالین حمزه آمد، و گوش و بینی و اعضای آن جناب را مثله کرد.^۳ قتل حضرت حمزه در رسول خدا ﷺ سخت تأثیر کرد و وقتی به مدینه تشریف آورد، کمتر خانه‌ای بود که از آن، بانگ گریه و سوگواری به واسطه شهدای خود بلند نباشد لهذا رسول خدا ﷺ اشک در چشمانش جمع شد و فرمود: «لَكِنَّ حَمْزَةَ لَا بَوَاقِي لَه»، یعنی حمزه در این روز گریه کن ندارد. انصار، وقتی این سخن را شنیدند، به خانه‌های خود رفتند و به زنان خود گفتند: بر کشتگان خویش گریه نکنید، و اول به خانه حمزه بروید و بر او بگریید، و سپس بر کشتگان خود، نوحه نمایید. بدین جهت پیامبر ﷺ در حق آنها دعا کرد، و این رسم در میان زنان مدینه باقی ماند که

۱ - الإصابة فی تمییز الصحابة، ج ۲، ص ۱۰۶

۲ - منهاج البراعة، ج ۷، ص ۲۳۲

۳ - تفسیر القمی، ج ۱، ص ۱۱۶-۱۱۷

در هر مصیبتی که روی می‌داد، نخست بر حضرت حمزه علیه السلام گریه می‌کردند و سپس برای مصیبت وارده بر خود عزاداری می‌کردند.^۱

۱۴) روزهای مناسب برای زیارت قبر حضرت حمزه علیه السلام

حضرت باقر علیه السلام فرمود: حضرت فاطمه علیه السلام به زیارت قبر جناب حمزه علیه السلام می‌رفت و در کنار آن اقامه عزا می‌نمود. همچنین همراه با عده‌ای از زنان، در هر شنبه به کنار قبور شهدا می‌رفت، و در آنجا دعا و استغفار می‌کردند.^۲

حضرت صادق علیه السلام فرمود: حضرت فاطمه علیه السلام بعد از پدرش، هفتاد و پنج روز زندگی کرد. آن بانوی مکرمه هفته‌ای دو بار، در روزهای دوشنبه و پنجشنبه به نزد قبور شهدا می‌رفت.^۳

۱۵) زیارت قبر حضرت حمزه علیه السلام

۱) حضرت صادق علیه السلام فرمود: در کنار قبر حضرت حمزه علیه السلام، بگویید:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ الدِّيَارِ، أَنْتُمْ لَنَا فَرَطٌ وَإِنَّا بِكُمْ لَأَحِقُونَ.»^۴

۲) در کنار قبر حضرت حمزه علیه السلام بایست و بگو:

«السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَمَّ رَسُولِ اللَّهِ وَ خَيْرَ الشُّهَدَاءِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا
أَسَدَ اللَّهِ وَ أَسَدَ رَسُولِهِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ جَاهَدْتَ فِي اللَّهِ، وَ نَصَحْتَ

۱ - من لا يحضره الفقيه، ج ۱، ص ۱۸۳ / مسکن الفؤاد، ص ۱۰۸

۲ - مستدرک الوسائل، ج ۲، ص ۳۶۵ به نقل از دعائم الاسلام

۳ - الكافي، ج ۴، ص ۵۶۱

۴ - الكافي، ج ۴، ص ۵۶۱

لِرَسُولِ اللَّهِ، وَجُدَّتْ بِنَفْسِكَ، وَطَلَبْتَ مَا عِنْدَ اللَّهِ، وَرَغِبْتَ فِيمَا
وَعَدَ اللَّهُ»

پس داخل شو، و ۲ رکعت نماز بخوان. بعد از نماز، خودت را روی قبر
انداخته و بگو:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ، اللَّهُمَّ إِنِّي تَعَرَّضْتُ لِرَحْمَتِكَ
بِلُزُوقِي بِقَبْرِ عَمِّ نَبِيِّكَ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ، لِتُجِيرَنِي مِنْ
نَقْمَتِكَ وَسَخِطِكَ وَمَقْتِكَ، وَمِنَ الزَّلَلِ فِي يَوْمِ تَكْثُرُ فِيهِ الْمَعْرَاتُ
وَالْأَصْوَاتُ، وَتَشْتَغِلُ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا قَدَمَتْ، وَتُجَادِلُ كُلُّ نَفْسٍ عَن
نَفْسِهَا، فَإِنْ تَرَحَّمَنِي الْيَوْمَ فَلَا خَوْفَ عَلَيَّ وَلَا حُزْنَ، وَإِنْ تَعَاقَبَ
فَمَوْلَايَ لَهُ الْقُدْرَةُ عَلَى عَبْدِهِ.

اللَّهُمَّ فَلَا تُخَيِّبْنِي الْيَوْمَ، وَلَا تَصْرِفْنِي بِغَيْرِ حَاجَتِي، فَقَدْ لَزِقْتُ بِقَبْرِ
عَمِّ نَبِيِّكَ وَتَقَرَّبْتُ بِهِ إِلَيْكَ، ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِكَ، وَرَجَاءَ رَحْمَتِكَ،
فَتَقَبَّلْ مِنِّي، وَعُدْ بِجَلْمِكَ عَلَيَّ جَهْلِي، وَبِرَأْفَتِكَ عَلَيَّ جِنَايَةَ نَفْسِي،
فَقَدْ عَظَمَ جُرْمِي، وَمَا أَخَافُ أَنْ تَظْلِمَنِي، وَلَكِنْ أَخَافُ سُوءَ
الْحِسَابِ، فَاظْطَرِّ الْيَوْمَ إِلَى تَقْلِي عَلَيَّ قَبْرِ عَمِّ نَبِيِّكَ صَلَوَاتِكَ عَلَيَّ
مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ، فَبِهِمْ فُكِّنِي، وَلَا تُخَيِّبْ سَعْيِي، وَلَا يَهُونَنَّ عَلَيْكَ
ابْتِهَالِي، وَلَا تَحْجُبْ مِنكَ صَوْتِي، وَلَا تَقْلِبْنِي بِغَيْرِ حَوَائِجِي، يَا
غِيَاثَ كُلِّ مَكْرُوبٍ وَمُحْزُونٍ، يَا مُفَرِّجَ عَنِ الْمَلْهُوفِ الْحَيْرَانَ

الْغَرِيبِ الْغَرِيقِ، الْمُسْرِيفِ عَلَى الْهَلَكَةِ، صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَ
 انْظُرْ إِلَيَّ نَظْرَةً لَا أَشْقَى بَعْدَهَا أَبَدًا، وَارْحَمْ تَضَرُّعِي وَغُرْبَتِي وَ
 انْفِرَادِي، فَقَدْ رَجَوْتُ رِضَاكَ، وَتَحَرَّيْتُ الْخَيْرَ الَّذِي لَا يُعْطِيهِ أَحَدٌ
 سِوَاكَ، وَلَا تَرُدَّ أَمْلِي^١

٣) وقتي به قبر حضرت حمزه عليه السلام رسیدی، رو به قبر آن حضرت بگو:

«السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَمَّ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، السَّلَامُ
 عَلَيْكَ يَا خَيْرَ الشُّهَدَاءِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَسَدَ اللَّهِ وَآسَدَ رَسُولِهِ،
 أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ جَاهَدْتَ فِي اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، وَجُدْتَ بِنَفْسِكَ، وَ
 نَصَحْتَ رَسُولَ اللَّهِ، وَكُنْتَ فِيمَا عِنْدَ اللَّهِ سُبْحَانَهُ رَاغِبًا، بِأَبِي أَنْتَ
 وَأُمِّي، أَتَيْتُكَ مُتَقَرِّبًا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ بِذَلِكَ رَاغِبًا
 إِلَيْكَ فِي الشَّفَاعَةِ، أَبْتَغِي بِزِيَارَتِكَ خَلَاصَ نَفْسِي مُتَعَوِّذًا بِكَ مِنْ
 نَارٍ اسْتَحَقَّهَا مِنِّي، بِمَا جَنَيْتُ عَلَى نَفْسِي هَارِبًا مِنْ دُنُوبِي، الَّتِي
 احْتَطَبْتُهَا عَلَى ظَهْرِي، فَرِعَا إِلَيْكَ، رَجَاءَ رَحْمَةِ رَبِّي. أَتَيْتُكَ مِنْ شُقَّةٍ
 بَعِيدَةٍ طَالِبًا فَكَأَنَّكَ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ، وَقَدْ أَوْقَرْتَ ظَهْرِي دُنُوبِي، وَ
 أَتَيْتُ مَا أَسْخَطَ رَبِّي، وَلَمْ أَجِدْ أَحَدًا أَفْزَعُ إِلَيْهِ خَيْرًا لِي مِنْكُمْ أَهْلَ
 بَيْتِ الرَّحْمَةِ، فَكُنْ لِي شَفِيعًا يَوْمَ فِقْرِي وَحَاجَتِي، فَقَدْ سِرْتُ إِلَيْكَ
 مَحْزُونًا، وَأَتَيْتُكَ مَكْرُوبًا، وَسَكَبْتُ عَذْرَتِي عِنْدَكَ بَاكِئًا، وَصِرْتُ

إِلَيْكَ مُفْرِدًا، وَأَنْتَ مِمَّنْ أَمَرَنِي اللَّهُ بِصَلَاتِهِ، وَحَثَّنِي عَلَى بِرِّهِ، وَدَلَّنِي عَلَى فَضْلِهِ، وَهَدَانِي لِحُبِّهِ، وَرَعَّبَنِي فِي الْوَفَادَةِ إِلَيْهِ، وَالْأَهْمِي طَلَبَ الْحَوَائِجِ عِنْدَهُ، أَنْتُمْ أَهْلُ بَيْتٍ لَا يَشْقَى مَنْ تَوَلَّاهُمْ، وَلَا يَخِيبُ مَنْ أَتَاهُمْ، وَلَا يَخْسِرُ مَنْ يَهْوَاهُمْ، وَلَا يَسْعُدُ مَنْ عَادَاهُمْ»

سپس رو به قبله کن و ۲ رکعت نماز زیارت بخوان. بعد از نماز، خود را روی قبر بیانداز و بگو:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، اللَّهُمَّ إِنِّي تَعَرَّضْتُ لِرَحْمَتِكَ بِلُزُومِي لِقَبْرِ عَمِّ نَبِيِّكَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، لِشَجِيرَتِي مِنْ نَقْمَتِكَ فِي يَوْمِ تَكْثُرُ فِيهِ الْأَصْوَاتُ، وَتَشْغَلُ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا قَدَّمَتْ، وَتُجَادِلُ عَنْ نَفْسِهَا، فَإِنْ تَرَحَّمَنِي الْيَوْمَ فَلَا خَوْفَ عَلَيَّ وَلَا حُزْنَ، وَإِنْ تَعَاقَبَ فَمَوْلَى لَهُ الْقُدْرَةُ عَلَى عَبْدِهِ، وَلَا تُخَيِّبْنِي بَعْدَ الْيَوْمِ، وَلَا تَصْرِفْنِي بغيرِ حَاجَتِي، فَقَدْ لَصِقْتُ بِقَبْرِ عَمِّ نَبِيِّكَ، وَتَقَرَّبْتُ بِهِ إِلَيْكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِكَ، وَرَجَاءِ رَحْمَتِكَ، فَتَقَبَّلْ مِنِّي، وَعُدْ بِجِلْمِكَ عَلَيَّ جَهْلِي، وَبِرَأْفَتِكَ عَلَيَّ جِنَايَةِ نَفْسِي، فَقَدْ عَظَمَ جُرْمِي، وَمَا أَخَافُ أَنْ تَظْلِمَنِي، وَلَكِنْ أَخَافُ سُوءَ الْحِسَابِ، فَاَنْظِرِ الْيَوْمَ تَقَلُّبِي عَلَى قَبْرِ عَمِّ نَبِيِّكَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، فَبِهِمَا فُكِّنِي مِنَ النَّارِ، وَلَا تُخَيِّبْ سَعْيِي، وَلَا يَهْوِنَنَّ عَلَيْكَ ابْتِهَالِي، وَلَا تُحْجِبَنَّ عَنْكَ صَوْتِي، وَلَا تَقْلِبْنِي بِغَيْرِ حَوَائِجِي، يَا غِيَاثَ كُلِّ مَكْرُوبٍ وَمُحْزُونٍ، وَيَا مُفَرِّجاً

عَنِ الْمَلْهُوفِ الْحَيْرَانِ الْغَرِيقِ، الْمُشْرِفِ عَلَى الْهَلَكَةِ، فَصَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ
وَأَلِ مُحَمَّدٍ، وَانظُرْ إِلَيَّ نَظْرَةً لَا أَشْقَى بَعْدَهَا أَبَدًا، وَارْحَمْ تَضَرُّعِي
وَعَبْرَتِي وَانْفِرَادِي، فَقَدْ رَجَوْتُ رِضَاكَ، وَتَحَرَّيْتُ الْحَيْرَ الَّذِي لَا
يُعْطِيهِ أَحَدٌ سِوَاكَ، فَلَا تَرُدَّ أَمَلِي. اللَّهُمَّ إِنَّ تُعَاقِبَ فَمَوْلَى لَهُ الْقُدْرَةُ
عَلَى عِبْدِهِ وَجَزَائِهِ بِسُوءِ فِعْلِهِ، فَلَا أَخِيَنَّ الْيَوْمَ، وَلَا تَصْرِفْنِي بِغَيْرِ
حَاجَتِي، وَلَا تُخَيِّبَنَّ شُحُوصِي وَوَفَادَتِي، فَقَدْ أَنْفَدْتُ نَفَقَتِي، وَ
أَتَعَبْتُ بَدَنِي، وَقَطَعْتُ الْمَفَازَاتِ، وَخَلَفْتُ الْأَهْلَ وَالْمَالَ وَمَا
خَوَّلْتَنِي، وَأَثَرْتُ مَا عِنْدَكَ عَلَى نَفْسِي، وَلُدْتُ بِقَبْرِ عَمِّ نَبِيِّكَ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، وَتَقَرَّبْتُ بِهِ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِكَ، فَعُدْ بِحِلْمِكَ عَلَى
جَهْلِي وَبِرَأْفَتِكَ عَلَى ذَنْبِي، فَقَدْ عَظَّمَ جُرْمِي، بِرَحْمَتِكَ يَا كَرِيمُ يَا
كَرِيمُ»^١

١ - بحار الأنوار، ج ١٠٠، ص ٢٢٠-٢٢١